

Nắng Lên Từ Sáng Sớm

Hễ nắng lên là nóng, Cali thật là kỳ! Đường không thấy ai đi, xe chạy qua cái vệt...

Những hàng cây như khóc, nghe tiếng gió thì ào. Vài con chim chào mào bay qua rồi cũng biến...

Sáng, trưa, đường ra biển không hề thấy bóng người. Chiều người ta đi chơi...may ra, thì mới có!

Trời rất xanh, không đỏ. Mây rất trắng, không vàng. Nắng, không ai mơ màng để vào thơ, ngắm nghĩa!

Đời chỉ có ý nghĩa khi mưa, nắng, thuận hòa? Ờ mà sao người ta muốn "đá mềm chân cứng"?

Người ta cần gậy chống ngay từ tuổi ấu thơ? Tôi đi hỏi người xưa, người xưa chỉ Bác Sĩ!

Bác Sĩ chỉ cười khẩy. Có ông cũng lắc đầu! Hồ Quý Ly...Đại Ngu giơ tay cười khất khất!

Người Việt Nam mình, thật...thấy giống giống như Tàu. Mở miệng là ca dao. Mở miệng là tục ngữ...

Kể cả người bỏ xứ...cũng tục ngữ ca dao! Hoa sen mọc trong ao, dơ mấy cũng không gớm!

Nắng lên từ sáng sớm...

Buồn nghe tự bình minh!

Chỉ Ông Phật làm thinh..."Bốn mươi chín năm truyền Đạo, Ta không nói câu nào!"

Không nhẽ đời...chiêm bao?

Trần Vấn Lệ

(*) Ca dao: "Mong sao chân cứng đá mềm, trời yên biển lặng mới yên tấm lòng!"